

ски, университета, булевардъ Царь Освободителъ. Паметникътъ на царя Освободителя се виждаше като черно петно, колкото една петолевка, хората по улицитѣ — като черни точки, а пъкъ цѣла София — сжщо като прекопирана на нѣкакъвъ голѣмъ обширенъ картонъ.

Следъ нѣколко кржгове и кръстосвания надъ столицата, ние пакъ се отправихме за летището. Не усѣтихъ какъ слѣ-

зохме. Само когато самолетътъ почна да се търкаля на дветѣ си колела — само тогава познахъ, че сме вече опрѣли на земята.

Вънъ пилотътъ пакъ ме погали по главата и ме попита:

— Е? Сега какво ще кажешъ? Хареса ли ти? Искашъ ли да станешъ и ти единъ день пилотъ?

— Много искамъ! — веднага отговорихъ азъ.

Дамянъ Калфовъ

ВЕЛИКДЕНЪ

Събудихъ се рано, скогнахъ отъ кревата — нѣщо мило, свѣтло грѣе ми въ душата.

Мама наредила въ панерче яйцата — гледатъ ме засмѣни, свѣтятъ имъ лицата.

Пѣстрооки, сини, морави, зелени, а до тѣхъ се гушатъ други зачервени.

Кое да избира, кое да си взема, та борецъ отъ мене по-голѣмъ да нѣма?